

LART

A TINÓDI KLUB IRODALMI FOLYÓIRATA

N. Benkő Erzsébet

A kis herceghez

Engedd meg kérlek, hogy megszeresselek;
kérték a szellők és kérték a hegyek.
Hűs vizét isszuk a tiszta pataknak,
hallgatjuk a dalát kedves madaraknak,
hulló hóesésben összébújunk ketten,
nézzük csillogását a süvítő szélben;
Engedd meg kérlek, hogy megszeresselek!

Engedd meg kérlek, hogy megfésüljelek;
kérték a szellők és kérték a hegyek.
Befogjuk hosszú, hullámos hajadat,
lemossuk esővel a sáros arcodat,
betemetjük tested hűs, barna levéllel,
itatunk harmattal, ringatunk zenével;
Engedd meg kérlek, hogy megfésüljelek!

Engedd meg kérlek, hogy elfelejtselek;
kérték a szellők és kérték a hegyek.
Ne halljam többé kedves, lágy hangodat?
Simítsa el a szél halkán majd az utat?
Ne találjak hozzád sohasem vissza már?
Sűrű köd lepje be lassan a tág határt;
Engedd meg kérlek, hogy elfelejtselek!
Kérték a szellők és kérték a hegyek!

TAKARÉKSZÖVETKEZET

A régi barát. az új világban

Németh Erna

Hová lett ?

Égi tüzek,
földi üszkők,
foszladozó évek...
Óh, irgalom,
óh, istenem,
hová lett az ének,
mit dúdolni akartam,
boldogan,
halkan ?
Bice kis sorsom,
élezett hitem
kicsorbult a harcban.

Emlékezés

Cseppkövé dermednek az idő könnyei,
és fehérén hajamra hullnak.
Kinyílnak vérzön álmos sebei
az elárvult, megcsúfolt múltnak...

Gyermekkorom rezervátumában
benszülött emlékek
szirom-ruhás táncot lejtenek,
mögöttük reménylángok
tűzjeleit látom,
ám torzuló titkukkal
az álmok
végleg kétségbecjtenek.

Tavaszi ébredés

Rigók hajnali öröme,
hajnali rigó-öröm!
Suttogó ibolya-mosoly,
dúdoló tulipán...

Nyújtózkodik a tavasz -

Visszafojtott lélegzettel
figyel a világ.

Antalfy István

Légy hű hozzám!

Úgy gyűrűznek egymásba a napok,
mint ujjaink, ha összekulcsolódnak,
remegve és eltéphetetlenül.

...Több fűz hozzád, mint szerelem,
titkok tudása, bíbor hajnalok,
búcsúk és új találkozások,
és az, hogy fáradt életemnek
alaptörvénye vagy!

Légy hű hozzám!

Vagy pontosabban:
engedd, hogy hozzád hű legyek,
mint egy könyv, kutya, vagy virág,
vagy mint egy - ember!

Amikor
e kort említem, nem csak századunkra,
de önnön koromra is gondolok,
hogy mindezt csak azért
mondhatom el, mert én is ideértem,
való-e, amit valónak hiszek?

Magamtól kérдем; de választ Te adj,
ki a sorba együtt léptél velem,
míg összekulcsolódnak ujjaink,
és akihez több fűz,
mint szerelem!

Don Jani

Az öreg vasutas a sarokasztalnál ült, és az öklére támasztotta az állát. Előtte a kisfröccs szinte érintetlen. A cigaretta is csak füstölgött a hamutartóban. „Háromszázötven kilométer egy óra alatt...” motyogta maga elé. „Ez már egy repülőgépnél is becsületére válna... Olyan kis motoros gépnek...”

– Mi van, mit motyogsz? – kérdezte az öreg zöldséges.

– Semmit. Ez neked magas, Pista. Se nem krumpli, se nem karfiol. Te csak húzd a talyigádat, meg dobod be a fröccsödet! Egészségedre!

De koccintás közben meggondolta magát.

– Reggel a rádióban hallottam, hogy a japánok olyan vasutat csináltak, amelyiken háromszázötven kilométeres sebességgel megy a vonat.

– No és? A repülőgépek még gyorsabbak.

– Persze, hogy gyorsabbak, de ez vasút, Pista! Érted? Nálunk az expressz nem éri el a százat nyílt pályán. Átlagban jó, ha a hatvanat tudja. Micsoda aléptímeny kell ahhoz, meg micsoda mozdony, kocsik... szerkezet...

– Meg jelző – fontoskodott a másik.

– Az is – hagyta rá az öreg.

– No, isten-isten, mert vár az asszony a strandon! Visz-lát, Jani!

Amint az öreg zöldséges elment, áttelepedett az asztalához egy fiatalember. Harmincéves ha lehetett. Csak annyit tudott róla, hogy lakatos a térszében. A múltkor azzal dicsekedett, hogy két évig a Landlerban dolgozott. Jár-műlakatos.

– Mi van azzal a japán vonattal, Jani bátyám? – Aztán odaszólt a csaposnak: – Hozz még két fröccsöt, Jóska!

– Háromszázötven kilométer egy óra alatt. Maga tudja, mit jelent ez, vasutas volt...

– Hogy a fenébe ne tudnám. Micsoda spéci csapágy kell ahhoz... Hiába, no, Japán az Japán. Hallom, az öregnek minden héten fizet egy fröccsöt. Igaz, amit pletykálnak? Hálafröccs?

– Az emberek mindig sokat fecsegnek. Csak jár a szá-juk... No, egye fene, magának elmondom, mert vasutas kol-léga, megérte. Negyven éve... nem, már negyvenegy. Olyan-féle idős lehettem, mint most maga. Kalauz voltam, jegy-kezelő. Legényember. Adtam magamra, nem úgy, mint a mai fiatalok; egy ócska farmer, aztán adj isten... Vasalt nadrág, tiszta ing, jágerbajusz. Nem dicsekvésből mon-dom, de megnéztek a nők, ha végigmentem az utcán. A Ke-letiben szolgáltam. A halasi vonalon jártam, meg néha a hegyeshalmin. Abban az időben még onnét indult az a vo-nat is. Azokban a háború utáni zűrzavaros, inflációs idők-ben nagyon nehéz volt a megélhetés. A falusiak a városba batyuztak, a városiak meg vidékre mentek csereberélni. Sokszor még a kocsik tetejére is fölmásztak, annyian voltak a vonaton. Nem nagyon törődtek a jeggyel. Örültünk, ha végig tudtunk menni. No de ezt úgyse érti, túl fiatal hozzá.

A csapos eléjük tette a két fröccsöt, és sokatmondóan odakacsintott az öregre. „Szuperál még a lyukasztó, Don Jani!”

Ő azonban ügyet sem vetett rá, folytatta a történetet.

– Nos, szóval egyik alkalommal látom ám, hogy ott áll az állomáson a tömegben egy nagyon csinos menyecske. Látásból ismertem, szomszéd falubeli volt. Nagyon integetett. Odamegyek hozzá, azt mondja: „Janikám, nekem föl-tétlenül el kell mennem ezzel a vonattal, mert ekevasat kell szereznem az uramnak. Itt a tavasz, és nem tud szántani. Adok kétszáz pengőt, ha fölsegít a batyummal.” Tele volt a vonat, még a lépcsőn meg az ütközőn is lógtak. Gondol-koztam, mi a fenét csináljak? No nem a kétszáz pengőért, az semmit se ért már akkor, hanem mert a menyecske na-gyon szemrevaló volt. Láttam, hogy neki is megakadt raj-tam a szeme. Volt egy lezárt szolgálati fülkén a vonat ele-jén, de oda utast nem volt szabad beengedni. Gondoltam, lesz ami lesz, én ezt a menyecskét beviszem oda.

Úgy is volt. Mondom neki: „Jöjjön, Juliskám, elviszem magát, de aztán senkinek egy szót se, hol utazott, mert en-gem ezért kirúghatnak az állásomból!” Beviszem a fülkébe a batyujával együtt, és elkezdünk etyepetyélni. Már ott tar-tottunk, hogy „hát mi lesz, ha meglát valaki...”, amikor megjött a másik két kolléga. Hát nem nekiláttak azok is fő-zöcskézni?! Mondhattam én akármit, az istennek ki nem mozdultak volna mellőle. Mérges voltam, de mit tehettem? Én is a tilosban vadásztam...

Amikor megérkeztünk, lesegítettem a vonatról Juliskát, ő meg nyújtja a kétszáz pengőt. „Á – mondom – szó se le-het róla! Nem azért tettem. De ha mégis meg akarja hálál-ni, hívjon meg egy este vacsorára.” Tűzről pattant men-yecske volt, rögtön megértette a szót. Meg is egyeztünk, hogy harmadnap elmegyek hozzá, az ura nem lesz otthon.

Mentem is. A szolgálatból egyenesen ott szálltam le a vonatról. Csirkét vágott meg buktát süített. Életemben nem ettem olyan finomat. Utána aztán bebújtunk az ágyba. Nem dicsekvésből mondom, de jónéhány fehérszemélyvel volt dolgom életemben, no de ez a Julika olyan volt... még most is megfickósodok, ha rá gondolok. Ha hiszi, ha nem, képtelenek voltunk abbahagyni a szeretkezést. Aztán per-sze elaludtunk. Arra ébredtem, hogy rázpitolnak.

– Jani, szívem, eredj gyorsan, mert már a kakas is ku-korékol! Ha itt talál az uram, képes belénkvágni a kasza-kést.

No, ennek a fele se tréfa – gondoltam –, nagy mafla em-ber a férje, az tényleg pozdorjává tör, ha itt talál. Gyorsan magamra kapkodtam a ruhámat, aztán usgyi, ki az abla-kon. Pocsék magas kerítésük volt, három sor szögesdróttal a tetején. Mászok át rajta, hát nem észrevesz az a marha nagy dög kutyájuk? Odarohant, ugrált föl utánam. Úgy megijedtem tőle, hogy elvesztettem az egyensúlyomat, és átestem a kerítésen. A nadrágom hajtókája meg beleakadt a szögesdróttba. Föl voltam akasztva a lábamnál fogva. A kutya meg belülről vicsorgott. Ha megmozdultam, rögtön odakapott, meg ugatott. Már a halálverejték is kiver, de moccanni se mertem. Ha a gazda itt talál, biztosan megöl. Arra vártam, hogy elmenjen a kutya, aztán majd csak ki-szabadulok valahogy. De az ugyan nem mozdult. Csak ült, farkaszemet nézett velem, és vicsorgott.

Már pirkadt, amikor kocsizörgést hallottam az útról. Majd elsüllyedtem szégyenemben, de nem volt más válasz-tásom, halkán odaszóltam, hogy „segítség, emberek!” A zöldséges Pista húzta a talyigáját a piacra. A hasát fogta a röhögéstől, amikor meglátott. Végül csak megsajnál. Do-bott valami koncot a kutyának, és kiszabadított. Rimán-kodtam neki, hogy el ne mondja senkinek, hogy jártam. Azóta minden héten kap egy fröccsöt. Úgy, ahogy mon-dja, hálafröccsöt...

– És mi lett az asszonnyal?

– Elköltöztek. Eladták a földet meg a házat, aztán elmentek valahová a Dunántúlra. Kerestem, de nem találtam meg. Pedig de helyre asszonyka volt! El akartam venni feleségül. Ha már hírbe hoz az ember valakit, úgy illik.

– Szóval ezért hívják magát Don Janinak?

– Ezért is. Még a főfelügyelőné akasztotta rám. Akkor még szinte gyerekember voltam. Apám napszámozó ember volt. Volt egy barátja, a Samu bácsi, aki a vasútnál krampácsolt. Ő szerzett be engem is vízfordó gyerekeknek. Jó hely volt az, anyám is nagyon örült, hogy biztos pénz, meg nyugdíjas állás. Persze engem akkor még nem nagyon érdekelt az ilyesmi. Az viszont nagyon tetszett, hogy kapok szép egyenruhát meg bakancsot. Aztán kaptam is. Jó hely volt, szerettem azt is.

Egyik nap kijött hozzánk a pályafőfelügyelő a munkát ellenőrizni, és azt mondta, menjek el vele. A feleségének kell segíteni a ház körül. Fölültem mellé a hajtányra, és el is vitt. Fát kellett vágni meg szőnyeget porolni, szemet fölvenni a pincéből, meg ilyesmi. Meg néha a piacra is elkísérttem a nagyságát, mert nem volt eselődük. Nagydarab, szép szőke asszony volt. Otthon mindig pongyolában járt. Azzal kezdte a napot, hogy kibodorította a haját, meg kirúszolta a száját. Szép asszony volt, de hát nagysága, a főfelügyelő úr felesége. Én akkor még csak csipkelődtem a lányokkal.

Egyszer aztán, amikor fölvittem a szemet a pincéből, ott feküdt a díványon pongyolában. Azt mondja nekem: „Te, Janika, aztán van-e már szeretőd?”

– Nincs énnekem senkim – feleltem –, hogy is mondhat ilyet a nagyságos asszony?

– Pedig már legényember vagy, Janika – mondta, és lehúzta a combjáról a pongyolát. Hú, de szép combja volt, a mindenit!...

– No és? Aztán? – sürgette a fiatalember. – Maga mit csinált?

– Mit, mit? Hát átestem a tűzkeresztségen. De nem ez a lényeg. Egy nap éppen lemezt hallgatott, amikor bementem hozzá. Valami operát. Megkérdezte, tudom-e, mi az. Honét tudtam volna? No, akkor megmondta, hogy ez a Don Juan. Ettől se lettem okosabb. Akkor megmagyarázta, hogy a Don az az úriembert jelenti, a Juan pedig egy név, ami magyarul Jánost jelent. Neki én vagyok a Don Janija. Vasárnap este a bálban eldicsekedtem a barátaimnak, micsoda sikerem van egy úri asszonynál. Akkor kezdtek el a faluban Don Janinak hívni. Most már ezt is tudja...

– És aztán?

– Az asszonynak is a fülébe jutott a dolog. Igaz, a nevét senkinek se mondtam meg, mert már akkor is úriember voltam, de mindenki sejtette, kiről van szó.

– Haragudott, kirúgatta magát?

– Ugyan, fiatalember!... Mondtam, hogy úriasszony volt. Rábeszélte a férjét, hogy küldessen el jegykezelői iskolára. Így lettem kalauz úr. Nélküle még máig is krampácsolhatnék.

– Nagy kópé maga, öreg!

– Hát nem mondom, megéltem egyet s mást... Negyvenöt évig álltam a vasút szolgálatában. Sok csinos fehérség megfordult a vonaton ennyi idő alatt. Voltak nehéz idők, sanyarú évek, de én mindig kalauz úr voltam. Vasalt nadrágban, tiszta ingben. Csak tudja, egy dolgot nem tudtam elérni soha, hogy nemzetközi vonalra tegyenek. Le kellett volna érettségizni, nyelveket tanulni. Egyszer hozzá is fogtam, de feladtam. Már öreg voltam a tanuláshoz. Pedig az volt az én nagy álmom. Párizs, Bécs meg a többi. A hálókocsi-kalauzok csodákat regéltek a pihenőben...

– Hozták a sok szajrét, mi?

– Látszik, hogy nincs fantáziája. Földhözragadt lakatos. Járt már külföldön?

– Jártam hát. Tavaly is voltunk az asszonnyal Bécsben. Két éve meg Prágában az Ibusszal.

– Az Ibusszal meg az asszonnyal... Aztán hoztak két pár cipőt, mi? Maga pancser! Jobb is, hogy otthagya a járműjavítót. A büdös életben nem lett volna magából vasutas. Amikor az ember kinyitja a fülke ajtaját, megáll, kihúzza magát, a nő szemébe néz, és azt mondja: „szabad kérnem a jegyét, asszonyom?”, vagy: „kisasszony, meddig tart velünk?” Ezek a szakma finomságai. Tudja, mi mindenre lehet következtetni abból, hogy egy nő hogyan adja át a jegyét?

– És mondja, az asszony soha nem kaparta ki a szemét a cicuskák miatt?

– Miféle cicuskák miatt? Tudja, milyen régen volt ez? Hol volt még akkor az asszony? Különben is, mit ért maga ehhez, lakatos?! Hanem az a háromszázötven kilométer óránként... Arra a vonatra szívesen elmennék még most is kalauznak...

– Jó, látom, unja a dumámat – mondta a fiatalabb engesztelően. – Ne féljen, én nem vagyok olyan pletykás, mint ez a vén zöldséges. Iszunk még egy fröccsöt?

– Köszönöm, de mára elég. Sietek haza. A fiamat várom. Ő hálókocsi-kalauz. Nemzetközi vonalon jár. Ez volt az első útja Párizsba. Talán majd máskor. Hanem az a háromszázötven kilométer, az már valami. Hiába no, a japánok nagyon értenek a vasúthoz...

Péter Eta

Álmatlanul

Fekete rózsákkal, csillagmeteorokkal csüng le az este színjátékait alá-alábukva kíséri forró tekintetem Virrasztok

a színes tüllfalon alattomos zaj mászik száraz lábain alaktalanul kavargó az esztelen reménység

Aludni vágyom

de paplanomon fehér kéz kúszik...

már látom a test hullámozó körvonalát

már rácsillan a mágneses gyémántszerem

már ujjam kaparász, vágyom vívódva

sötétben is látható kérdésekkel tapétázom torkom

A kérdőjelek kigyótestű szörnyekként siklanak

idomtalanul csapódnak, némán keringenek,

örvénylenek
gomolygásuk belefullad a fékezhetetlen bíbor ködbe

Ifj. Németh Zoltán

A csend imája

Belemártotta tollát
a gondolatok féktelen árjába,
belemártotta a hervadó rózsza
haldokló sóhajába,
az éj sírköveinek
hajnalban vajúdó árnyékába.

Harmatban fürdő reggelen,
együtt énekelte dalát a csalogánnyal.
Birokra kelt a csendesülő vizek
fáradt morajával.

Néha megült messze gőzölő
zsíros szántások felett,
Aztán tovairamlott,
és a szürkületi fűszálak
neki hajtottak fejet.

Csillagos éjszakán álomba ringatta
a hüppögő gondokat.
Könnyekkel öntözte kertjét,
a magányos arcokat.

Reszkető, ráncos kezeknek
markába adta a rég letűnt,
pókhálós emlékeket.
Megpercegette az öreg bútorokat,
besüppedtetten a meleg fészkeket.

Elterült szerte mindenütt
az álmodó világon.
Megpihent hőmpolygó szellőoltáron.
Halk sóhaj, megreszket minden,
de már messze leng;
Hallgasd csak!
Imádkozik a csend.

Pádár Julianna

Tavaszelek

Napfény biberész a rügyek kapuján
Kinyitni szeretné idejekorán
Pázsitfű kukucskál fakó avarból

Pirkad a hantos föld, szétomló kontya
puha ággyá válik – mag burkát bontja –
Dolgos anyám fokhagymát dug
araszról-
araszra – feslik a szféra harasztja,
ügyet sem vet a későn jövő fagyra!
Jelek jelennek ébredő tavaszról...

Pádár Julianna

Inkarnáció

Avas fészükben a cinkék
még alszanak – álmukban
lyukas garason kotlanak.

De a rügyfestő március
nap-ecsetje már bebukik
ablakomon, s hitembe festi
az évszakváltás hírnökét:
a téltépte utakon botladozó
szikár, csöpp reményt...

Égnek emelem tűzlombos arcom,
– szállok: szívemből felfestő
lelki fohászon – homlokom
mögött a csillaghiányos
űrben felfénylik
ezüstsakállas
emberarcod Istenem!

Az élet fatörzsén himbálódzó
széltörte ág vagyok...
Reményt Isten arcán láthatok!

Sárközi Árpád

Hiába énekeljük

Mi végre van létünk?
Kérdezem!
Hiába énekeljük a Himnuszt,
Szózatot,
Hajtunk fejet, szánjuk bűneinket,
a bűnök és bűnhődések
mégsem ritkulnak!

A Földünk még eredeti

Műholdunk már van,
rója az egünket,
de a Földünk még eredeti!

A kísérletek folytatása

Úgy vagyok itt köztetek jelen,
ahogy a félig elpárolgott
oldat a petricsészében:
egyik felem már az enyészeté,
a másik felem még ittmaradt
a kísérletek folytatásához!

Áprilisi séta

Bolond idő... Mintha szeszélyes fruskák játszanának az időjárással. Napsütés, a Lidón fiúk és lányok süttetik csokoládébarnára fehér bőrüket... Azután fúj a szél, felhők jönnek Kukutyin, Piripócs vagy éppen Kutyabagós felől, eső, hó, jégeső... Bolond idő, bolond idők...

Minden változik, csak az ember nem:

Leveti a kabátot, vagy felveszi...

Kifordítja vagy befordítja...

Magával viszi az esernyőt vagy otthon hagyja...

De megy, egyre megy, fut, rohan, mintha biztos lenne abban, hogy egyelőre még megfogalmazatlan (vagy végképp megfogalmazhatatlan) célját mégiscsak eléri. És ez tartja benne a lelket. Csak ez?... Több a sikertelenség, mint a siker! Több a hétköznapi, mint az ünnep!... Több a munka, mint az élvezet... De hisz valamiben, mindegy, miben, és ez tartja benne a lelket. Az a fő, hogy valami erőt ad neki.

Tegnap rájött, hogy becsapja, orránál fogva vezeti a felesége. Megcsalja valakivel, akit eddig ő észre sem vett, mert eddig csak egy senki volt a nagy, szürke masszából. Most már kilépett az ismeretlenségből. Ezután már VALAKI lesz az ő szemében is. Valaki, akivel számolnia kell... Igen, így vagy úgy, de számolnia kell!

Mások is így emlegetik majd az eddigi senkit:

- ...akivel X felesége megcsalja a férjét!

- ...aki X feleségével összeszűri a levet!

- ...akit együtt láttak X feleségével, s az a marha X meg nem veszi észre, hogy már rajta röhög az egész város!...

És ő maga is VALAKINEK nevezheti ezután magában. Ha meg beszél róla, akkor még inkább!

- ...AKIVEL megcsal a feleségem!

- ...AKI a feleségemmel jár...

- ...AKIT együtt láttak a feleségemmel!

Na és?! Ez is téma a XX. század második felében? Mit kell ebből problémát csinálni? Nem én vagyok az első, akit felszarvaz egy nő, egy feleség, akinek makulátlanására mérget vettem volna még egy héttel ezelőtt is... Ha látható szarvak lennének, talán mindenki – vagy majdnem mindenki – kalapot hordana, és nevetlenségnek tartaná, ha valaki kalapot emelne... Mert az etikettet nagyon hamar megváltoztathatja a kényszer! Még otthon is kalapot viselnek, a fürdőkádban, az illemhelyen, de az ágyban is... Legálább fellendülne a kalaposipar!

Vagy mindenki iparkodna eltüntetni... Egyik napról a másikra hatalmas szarvleoperáló, -lekésző szalonok nyitnának, ahol gyorsan és jól – a legnagyobb diszkrécióval – dolgoznának a szarvsebészek és -készősök százai, ezrei, tíz- és százazrei!... Micsoda szarukivitel? Akkor aztán senki nem mondhatná, hogy még szarunk sincs!

Vagy éppen divattá válna! Befestnék, hajlítanák, a módosabb polgárok és a maszekolók beüzüstöztetnék, bearanyoztatnák a szarvukat... Talán egy hét sem telne bele, és hatalmas falragaszok jelennének meg az utcákon, hirdetének a hangosbemondó, a tévé és a rádió, minden újság és folyóirat:

Akinek szarva nincs, az nem is férj!

Asszonyok, tudjátok-e, mi a kötelességetek?

Férjek, lepjétek meg szép a jándékkal a feleségeteket, ha felszarvaz benneteket!

Aki aztán ennek ellenére nem növesztene idejében szép szarvat életpárja homlokára, alaposan megjárna. Mert csakhamar megjelenének a sokkalta radikálisabb hangűtű falragaszok is:

Le a szarvatlanokkal!

Minden szarvatlan a társadalom ellensége!

Aki április 1-ig nem rendelkezik megfelelő vastagságú, nagyságú, keménységű szarvval, azt törvény elé állítjuk!

Az utolsó, a legutolsó lehetőség! Most majd bebizonyosodik, hogy ki az öntudatos államalkotó elem, és ki nem az!

Halál a szarvatlanokra!

S akit még ennek ellenére sem lenne hajlandó felszarvazni a felesége, az rémülten kapkodna fűhöz-fához. Könyörögne barátainak, ismerőseinek, de főként a feleségének, segítsenek rajta... Izgatószeret csempészne felesége mindennapi kenyerébe, levesébe... A versenyen kívül álló özvegyek és aggod legélmesebbjei pedig hamarosan rájönnének, hogy egy új pénzszerezési lehetőség van a láthatáron. Hogy jövedelmezőbb és biztosabb, mint a szerencsejáték, a sorsjegy, az üzérkedés és a feketézés! A műszarvak gyártása... Amíg a rendszerint kevésbé fogékony illetékes szervek rájönnek a turpisságra, addig az élelmes ember meggazdagodhat belőle! Műanyagból gyártani a szarvakat, vagy elmenni valamelyik állattenyésztő szövetkezetbe, és jutányos áron felvásárolni az ökor-, kecske- és kosszarvakat... Micsoda üzleti lehetőség!...

Szarvszépségszerzőverseny itt, ott, amott!

Bárki benevezhet a megyei döntőbe!

Ökölvívás helyett öklelőmérkőzések a sportstadionban!... Emberek százai, akik végre már a látható szarvaikból élnek!... Ha már a focisták oly régen élnek a lábukból, miért ne élhetne valaki a szarvaiból?

A kórházakban is külön szarvgógyászati osztályok nyílnának, és az egyetemek ezrével dobnák piacra az új szarvorvosokat... Új kenyérkereseti lehetőség!... A nyugati államokban megszűnik a munkanélküliség!

Dalok, világlágerek, operák, operettek születnének!... Meg azután az állami szarvellenőrzések...

Sakinek nem lenne szarva, csináltatna! Van annyi marha, kecske, kos az államokban, ahány szarvra lenne szükség? Már csak ezért is fellendülne az állattenyésztés!

A bíróságon megjelenik egy síró-rívó fiatalasszony:

- Bíró úr, kérem, a nászéjszakán azt mondta a férjem, hogy nem engedi magát felszarvazni!... Hogy megöl, ha megcsalom! Nem érti, hogy ez bűnös maradiság, teljesen elavult gondolkodás. A felszarvazás ma már a legnagyobb megbecsülés jól látható jele! És én még azt hittem, hogy nagyon intelligens férfi... Én egy ilyen ember mellett nem akarom leélni az életem! Én azonnal válni akarok!...

- Meg mer rá esküdni, asszonyom, hogy a férje ezt beszámítható állapotban jelentette ki?... S ki tudja egyáltalán, hogy egy ilyen kijelentésnek milyen társadalmi és politikai következményei lehetnek?... Az az ember egy közveszélyes örült, vagy gonosztevő... Vagy ferde hajlamú... Be akarja magát zárni? El tudja képzelni az életét egy szarv nélküli a mi legesleghaladottabb társadalmunkban?!

Sajtóbotrányok mindenféle szinten... Az újságírók mindenhol beférkőznek, bandákat szerveznek, és köztisztviselőket álló egyéneket rohannak meg – gyakran rendőri segédlettel –, egészen durva módszerekkel akarnak meggyőződni róla, valódi, vagy pedig csak álszarva van-e az illető.

nek! S mindezt az állam jól felfogott érdekében cselekszik... És a valóság, a tények őket igazolják!

Már nem lehet színlelni az öntudatot, mert látható külső jele van!... Vége a színészkedésnek, a képmutatásnak!... Szavamra mondom, ez a huszadik század legnagyobb, legdicsőbb vívmánya... Ezt a századot mégsem az atom, az űrkutatás századának nevezik majd, hanem a szarv századának!

Egy kis szikra elmondja a rajvezetőnek:

– Képzeld csak, mi történt tegnap! A papával négykézláb kergetőztünk az asztal alatt, s közben a papa szarva leest!... Álszarva volt csak, brühühü!... Jaj nekem, miért is nem lehet nekem olyan becsületes szarvas papám, mint más gyerekeknek?...

És a hír gyorsan terjed, mert az illető kisfiú papáját eddig a legjobb vörös káderek egyikének tartották! Pár nap múlva az álszarvas papát beidézik a kerületi bíróságra... Ott sírva fakad a szerencsétlen, amikor az állami szarvszakértő megállapítja, hogy közönséges ökörszarvat visel becsületben megkopaszodott fején, s most már ez a becsület is kétségbe vonható, sőt...

– De kérem, én igazán nem tehetek róla, tisztelt Kerületi Szarvbíró!... Én könyörögtem, térden állva esdekeltem a feleségemnek, hogy szarvazzon fel, és ő megesküdt mindennek, ami nekünk, kedves elvtársak, a legszentebb, hogy többször egymás után megcsinálta!... Saját pénzemre külföldi üdülésre küldtem, hogy több alkalma legyen rá... És még csak egy icipici szarvam sem nőtt... Én öngyilkos leszek! Én mindent megpróbáltam már!... Megparancsoltam a feleségemnek, hogy a szemem láttára csaljon meg! És ő, a drága, engedelmeskedett. Igazán jó asszony, tudja, mi az állampolgári kötelessége. De hát mit tegyek, ha semmi, igazán semmi nem segít rajtam? Ezért, csak ezért vásároltam álszarvakat, s nem azért, hogy a polgártársaimat, igazán igen nagyra becsült, sőt csodált feletteseimet, előjáró elvtársaimat félrevezessem...

A törvényszéki orvosbizottság és a politikai megbízott kiszállt a helyszínre, és saját szemével is meggyőződött az illető polgár igazmondásáról. Ugyanis a fiatalabbak az ügy érdekében mindjárt fel is áldozták magukat, és a szarvátlan férj kimondottan szexis feleségével azon nyomban ágyba is feküdtek. De – sajnos – még ez sem segített. Külön hivatalos engedélyt állítottak ki az illető nevére, hogy álszarvak viselésére jogosult, a feleségét viszont orvosi és politikai megfigyelés alá helyezték. Arra kötelezték, hogy naponta tízszer csalja meg a férjét, hátha mégiscsak kinő a szarva... Ez nem csupán egy ember, hanem elsősorban az állam ügye!

Minél többször megcsalnak valakit, annál nagyobb a szarva! – lát napvilágot a legújabb tudományos kutatások eredményeképpen a szenzáció. S ez a felfedezés egyszerűen megold minden eddigi megoldhatatlannak vélt problémát.

Hol van már az elidegenedés? Hol van már a fegyverkezési hajszá? Minden ember elvtárs, felebarát és testvér!... A legnagyobb ellenségek összecsókolódnak, vendégségbe invitálják egymást, mert mindenki nagyobb szarvat akar, mint amekkora a másiknak van. Nemes versengés indul meg...

– Pista, én kijárok neked a fizetett szabadságot, itt az autóm és a balatoni nyaralóm kulcsa!... Menj el oda a feleségemmel, és üdülj egy kicsit! Legalább egy-két hétig!

– Jóska, a feleségem panaszkodott rád, hogy hiába fedtél fel előtted a bájait, te elfordulsz, és kettőnk gyermekkorai barátságára hivatkozol... Nem érzed, mennyire nevetséges

ez? Tudod, hogy nekem köszönheted magas beosztásodat az Egyesült Paszulyválogató és Zabhegyező Műveknél!...

– Igenis, vezérigazgató úr! Ígérem, hogy minden tölem telhetőt megteszek ezután az ön csodálatos szarva további nemesítése, növelése érdekében!...

– Az ígéret szép szó, barátom! Ha derekasan állod a szavad és feleségem mellett a sarat, te kerülsz a helyemre, amikor én átmegek a minisztériumba...

S a férfiak minden este és minden reggel órákat töltenek a tükör előtt. Gyönyörködnek a szarvukban, és centiméterrel a kezükben méregetik... Mert már pontosan tudják, hogy milyen vastag és milyen hosszú szarvra van szükség, ha valaki, mondjuk üzemvezető főmérnök, vállalati igazgató, kerületi főtitkár vagy éppen miniszter akar lenni... A tükörípar is fellendül!... Tükör otthon, az előszobában, a konyhában, a szobában, a fürdőszobában, az erkélyen, a mennyezeten és a kertben... Tükörterem a főtéren, tükör a templomban, a gyóntatószékben, a mauzóleumban, a minisztériumokban és az illemhelyen... Tükör minden zsebben, táskában, és colstok! E két dolog nélkül öntudatos férj, igazi államalkotó elem, öntudatos elvtárs ki sem léphet már az utcára!

A gyerekek így dicsekszenek az iskolában:

– Ha az én papám szarvát látnád, elállna szemed-szád!... Akkor aztán befognád a pofád!

– Láttam már... Igaz, hogy hosszú, de nem olyan vastag, mint az én papámé. Hiába hengegsz...

És az asszonyok a férjükket:

– Csodálatos szarva van az én nyuszimókusomnak! Igaz ugyan, hogy megdolgoztam érte... Hosszú, vastag, és olyan kemény, hogy akár a szövetkezeti lakásunk betonfalát is átdöfhetné vele!

– Eddig haragudott rám, hogy sok időt töltök naponta a tükör előtt, most meg bocsánatot kért tőlem... Ha le akarom venni a lábáról, csak a szarvát kell megdicsérnem... Ha egy új bundát kérek tőle, elég, ha megsimogatom a szarvát!

Szóval a szarvdiavat forradalmasította a társadalmi életet, a politikát, de az ipart, a kereskedelmet, a művészeteket is...

A tudósok bebizonyították, hogy a felszarvazott férj magasabbrendű lény, aki – a szarva révén és jussán – lényegesen több önmagánál!... Az Országos Nótanács képviselője forradalmi javaslattal állt elő a nemzetgyűlésen:

– Ha az állam érdeke megkívánja, mi nők feláldozzuk magunkat a szent cél érdekében! Huszonnégy órán belül elhagyjuk munkahelyünket, hogy férjünk dicső szarva még nagyobbra, még vastagabbra és keményebbre nőhessen!

A javaslattal már a legilletékesebb politikusok és szakemberek foglalkoznak, s a kiszivárgott hírek szerint a nők kívánságát teljesíti a nemzetgyűlés...

A kopasz és kopaszodó férfiak boldogok, mert a tar koponyát jobban ékesíti a szarv... Akiknek még hajuk van, azok mindenféle vegyszerrel kísérleteznek, hogy meggyorsítsák a hajhullást... Egy nagy vegyi intézet csupán ennek a problémának a megoldásán fáradozik napi három műszakban... S most azonnal ismét kétszáz – kellő szakmai képzettséggel rendelkező – vegyész veszne fel... Az alapfizetés a szokottnak a háromszorosa!

Az alacsony szövetkezeti lakások bontását megkezdték, mert a mennyezet veszélyezteteti a szépen növekvő szarvakat. Ki kell cserélni a családi ágyakat, a fürdőkádakat és ajtókat... Milliónyi új munkalehetőség! Egymillió vendégmunkást várunk a nyugati államokból még ebben az évben. Jövőre még vagy ötmilliót, s ezzel kihúztuk Nyugatot a szarból! Bebizonyítottuk, hogy a szocialista tábor nem akar

háborút, s ráadásul gazdaságilag is támogatjuk a munkanélküliséggel sújtott kapitalista államokat!... Ezzel is bizonyítjuk, hogy mi békét akarunk, és szarvat. Ezt szarvunkra mondjuk!

És mindez még csak a kezdet!

Vegyük tekintetbe, hogy a szarvdivat egyre nagyobb teret hódít a feleségek körében is! Hol vannak már a féltékeny, hisztiző nők? Nekik ugyan lassabban nő a szarvuk, de a nőkben több a kitartás! S azóta csupa-csupa ingyencfálattal tömők a férjüket, nehogy valaki panaszkodjon rájuk!

Az asszonyok szarva finomabb és könnyebben megmunkálható. A feleségek szarvát lehet fűzni, faragni, esztérgályozni, csavarni, sodorni, tekerni, pödörni, ötvözni, cizellálni, vézni, festeni, lakkozni, pácolni, maratni... Pedig a kísérletezés még csak gyermekcipőben jár!

De már minden városban épülnek a szarvkozmetikai paloták! S a gazdagabb falvakból állandóan érkeznek a küldöttségek, hogy a lakosság kész napi két műszakot ledolgozni a munkahelyén, ha náluk is építenek legalább egy-egy szalont...

Készülnek már a szarvékszerek és a szarvbizsuk. A legtehetségesebb képző- és iparművészek tervezik ezeket éjt nappallá téve. Gyűrűk, csatok, láncok, függők, csengők, pörgettyűk és leffentyűk készülnek igen nagy választékban! Kevés az arany? Ez nem komoly akadály. Az ősz matrónák felajánlják arany fogsorukat a fiataloknak. Legyen nekik szebb az életük ebben a mai szarvvilágban, mint az öregeknek volt néhány évtizeddel ezelőtt!... A szarvdivat kiírta az emberekből a kispolgári önzésnek még az írmagját is!

Nyilatkozott a pápa! Kijelentette, hogy az ördögnek ezután a templom főoltárán lesz a helye. Beismerte, hogy az ördögöt eddig azért rágalmazta az egyház, mert szarva volt, és ezért magasabbrendű lénynek számított... Most, amikor már minden becsületes keresztény férjnek és keresztény feleségnek legalább akkora szarva van, mint egy főördögnek, nincs értelme annak, hogy továbbra is igazságtalanok legyünk a szegény ördögökhöz... Így legyen!

Ezért aztán a szarv még a közerkölcsöt is magasabb színvonalra emelte. Az ördög már nem lehet a nők titkos bálványa, mert kiderült, hogy nem is olyan fekete... Hogy bárki a falra fűstheti... És a patájukért egyelőre még nem imádja őket senki, amíg divatba nem jön megint a rugdalózás...

Kissé megkeserítette a szarvajongók szájízét az, hogy mindjárt a szarvdivat kezdetén kifejlődött egy újabb nemi ferdeség: az asszonyok közül ugyanis többen kijelentették, hogy – tekintve az öregebb férfiak hímveszejeének aránylag korai ellágyulását – a szerelemre is alkalmasabb a szarv, mint a hagyományos nemiszerv. Tartósabb is...

De minek is folytatnám elvtelen érveik felsorolását, mikor a szarv az igazi szerelem reneszánszát is meghozta? Hiszen a női szarv lágyabb, és könnyebben is fűrható, alakítható, és a hónap minden napján! Nem kell már az Antigeszt!... Nem kell már félnünk attól, hogy kétezerre túlnépesedik a bolygónk! A szarvszerelm abszolúte veszélytelen! – hirdetik a hangosbemondók, a rádió, a televízió, a hírlapok...

Ez is bizonyítja, mennyivel magasabbrendűek vagyunk az állatoknál!... Már a szerelemben sem hasonlítunk hozzájuk!

– Amolyan igazi április van, bolond idő – bolond gondolatok – véli a férfi, aki csak tegnap jött rá, hogy a felesége már régen megcsalja... – Na és?... Mit kell ebből ekkora

problémát csinálni? Nem én vagyok az első és az egyetlen megcsalt férj...

Két csinos fruska jött vele szemben, és annyira megbámulták... Azután egy még csinosabb érett asszony nézett rá akkora elismeréssel, mintha a saját gondjain kívül a Himáláját is a vállán cipelné...

– Nézd, milyen szép szarva van a bácsinak! – hallotta egy gyerek hangját. Rémulten a homlokához kapott, és érezte, hogy valóban két gyönyörű, hosszú és vastag szarv díszíti!...

Hirtelen szédülést érzett, le kellett hunynia a szemét. Forgott vele a világ, és azt hitte, hogy a föld alá süllyed szegyenében... Azután kinyitotta a szemét...

Látta, hogy mások is szarvat viselnek: a nők és a férfiak egyaránt. Csak a fiataloknak nincsen szarvuk... Akkor viszont miért is búsulna?

A férfi emelt fejjel sétált tovább... Az ismerősei köszöntötték, a hölgyeknek ő köszönt először, s azok kitüntető kedvességgel mosolyogtak a szarvára... Némelyikük szemében az elsőfokú nemi izgalom jegyeit is felfedezte...

Elmosolyodott, és arra gondolt, hogy a felesége bizonyára neheztel rá, amiért nem szarvazta fel... Szegény kicsi asszony!... Itt az isten szabad ege alatt ígérem neked, hogy nemsokára olyan szarvad lesz, csodájára járnak még külföldről is!

Kamaszosan fütyülni kezdte egy régi-régi nóta dallamát, egy perc múlva pedig már rögtönzött szöveggel énekelt:

Nincsen szarvad, de majd lesz...

Hiszen április van, bolond idő...

Hát mit számít az, ha valakit felszarvaznak?...

Hiszen éppen a szarv a boldogulás, a felemelkedés legfőbb titka...

S ezt eddig is oly sokan tudták, s oly sokan éltek is vele, de eltitkolták...

Pozsony, 1956. április

Barcs János

Hajnali áldás

Holnaptól új nap érkezik,

hazafut a nyár-éjszaka.

Csendes ragyogás játszik majd,

harang bong s zúg a fény haja.

Éjfélről csönd ül a fákra.

Orgona szól egy templomban:

Megtépázott költő térdel,

szívében vers-ima lobban.

Egünk boltozatján fényjel

fut: –S költészet-muzsika száll.

Hajnal-áldás, örök-remény,

csöndesült mezőkre talál.

Szirmay Endre

A fák

A fák...
a fák egymást ölelő titkain
rügyek és virágok álmain
ág és levélerein átgöngyözve
kúsznak az éltető nyiroknedvek –
langyos sugarak átderengnek
és áttűnnek – mint a lehetőség
sorsunk kiégett rétjei fölött
hiszen a valóság horizontján túlra
a bizonyosság ködbe öltözött...

Sorsom – a fák sorsa...
lűktet a futó évek sodra
zeng a virág- és a lombzene
s mire a vágy természé érik
sorsunk már emlékektől vérzik
ha elér az ősz borzongató szele;
szakad a gyökér, szárad az ág
árván marad az őszi világ.

Védjete meg társaim, ti fák
kordába fogott a konok világ.

Vántsza Zoltán

Fohász a nyugalomért

Indulatok csapnak össze.
Szent nyugalom! Jössz-e? Jössz-e?
Türelemmel, hallgatással,
Megbocsátó lobogással.

Kapzsi vágyak állnak szemben.
Vég nélküli, ádáz perben
Bosszúállók fognak össze.
Szent nyugalom! Jössz-e? Jössz-e?

Konok fejek átkozódnak.
Hite már nincs a szónak,
Csak lelkeket törnek össze.
Szent nyugalom! Jössz-e? Jössz-e?

A természet érti rendjét.
Miért rombold a csendjét?
Élted véges! Ne zúzd össze!
Szent nyugalom! Jössz-e? Jössz-e?

Hogyha rám találnak

Ifjúkori évek
Hogyha rám találnak,
Szánalommal néznek,
És kondoleálnak.

Kulimár János

Remény

Újra várod az érzést,
amely föltör, uralkodik és
egy szép emléket hagy talán,
mint az a múlhatatlan
édes fájdalom – valamikor régen –,
asszonyi léted első hajnalán.

Zajos, nagy gerjedelmek
gyúltak lustán, s tüziük
még perzselt hosszú éveken,
de egyszer csak valami történt,
és összezúzott ábrándok heverték
elhagyott asztalhoz dőlt székeken.

Ekkor jöttél rá, az a másik idegen,
testedből elszállt a belső tűz,
mi a végtelen szerelmek rendelése.
Valami örökre széttört, s helyét átvette
előbb a dac és közöny, majd
könnyes éjszakák szelíd szendergése.

Szemedből – mint vérpadon álló
bitófa árnya – lázad a hiánypótló
együttlétek után megmaradt tűz.
De nem igazi e parázs, csak mása
az álmodott szépnek – ne ragaszkodj hát
hozzá –, talán távolabb aranytüzek égnek.

Ha igaz a jóslat, jövőd egy
különös tenger, s fölötté nem ül már
a hosszan elnyúló párafelhő.
Az eső elállt, a szirteken sirály pihen,
s lassan érzed, hogy a telihold
titkos fényénél leszel még újra szerelmes nő.

N. László Endre

Figyelmeztetés

Az első fázisban ugyanaz történik a magyar szókincs-csel, ami az önnön közönyébe süppedt magyar társadalommal: az előregezés aggasztó jelei mutatkoznak rajta. Új és szép magyar szavak nem születnek, szép ősiekk kikopnak, elfelejtődnek, s egyre több szót, kifejezést veszünk át idegen nyelvekből... Ha ez így folytatódik – egy idő múlva – szépséges szép anyanyelvünk nemzetközi zagyasággá válik!

Túl a korláton

Hova ragadtál dalaiddal
büszke pacsirtám?
A korlát (is)
teljesen elenyészett,
s a végtelen lengőajtaja
kitárult. Az ég kék tisztásain
néhány felhőfolt lelegészett,
s mindkettőnkön átrezgett
egy ősi szabály törvényszerűsége;
amely valahol ott kezdődött
a régi almafánál, vagy még annál
is korábban. Nem kértük senki tanácsát:
odaszálltunk az ösztönös madarakkal,
ahol csak a „Te” van, meg az „Én”, s
a belőlünk eredő
egyetlen, sziklakemény magmaradás.
S végül is az a szép ebben
az egyszerű szabálynélküliségben,
hogy a folyton keresett Teljesség
jellemzi:
A minden. A minden.

A Mágus
Ilyenkor idegondol...
Apró felhőbolyhok az égen,
sárga virágok lengnek a holdon,
tudom, hogy idegondol.
Érzem fellobogni a léten,
vénán, érző idegen, csonton,
amikor idegondol.
Összekuszált éj: maga hozza,
Ő ragyog fel minden atomból;
csillagokig fut fel a perc,
szívemben sírva kolompol...
S megáldom röptét az időnek;
amikor idegondol...

Szántó Ilona

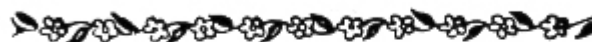
A csendes eső

**Különös éltető suhogás,
millió parányi koppanás,
csatornáknak a víz csobogása,
buborékok tisztavirágzása.**

Poór Bálint művészetéhez

A fa önéletrajza

Sírnak az erdők, kevés a fa;
sírhoz a hajnal, az éjszaka.
Sírnak a tölgyek, sírnak a bükkök;
s tükrökben, az égben nézik magukat.
A gyalupad is sír, mikor kezded
formázza őket.
Aminőket te simogatsz: lehet tányér,
lehet torony és kanál, s a Nap
alatt; te csiszolsz évgyűrűforma
ékes díszeket sorba; mint ez a vers is;
csiszolódik és estig tán elkészül
ríme; s íme a fákon a mákony;
örömsugarak szállnak, az apró tárgyak
szíve fölé. És szívünk aknáiban
gyöngyöznek az ibolyaszálak.
Várlak, te természet ősi fia,
ki a fákat fogod most igába;
drága tükröket meg fényképeket tartanak;
s így hajtanak fejet előtted a természet
büszke fái.
Nehéz lesz kitalálni, hogy e művészet
a mindenség egén meddig szalad.
Talán a Nap, a Hold, a csillagok,
melyeken az örökös por forog, tudja csak
megállítani.
Oh, a mi szívünk most csupa félsz,
csupa dallam;
benne él sz valahol, ebben a Dalban,
mint aki örökké ugyanott járt!
mint az ősrobbanásnyi csillagok?
Illatok vesznek körül. Fák, tölgy, nyár,
nyír sír késed alatt.
S a nap ezzel telítődik.
S őrzik a fák e titkot, mely ősi varázslat;
szép ez a simaságnyi évgyűrűs,
gyönyörű tárlat...

"Bálinttálcák"

Örömteli érzésekkel írok Bálint bácsi fatálcáiról, mert eredeti, szép és szellemes találmány.

Nagyszerűsége abban rejlik, hogy a nyers rönkök formás, aránylag vékony edénnyé munkálva sem reped meg, sok évig megőrzi szépségét. Mindenki tudja, aki eddig fából már faragott, hogy a fa kivágva is sokáig él, tele van feszültségekkel és száradás közben berepedezik, szinte széthasad, főleg akkor, ha nincs kellően kiszáritva.

A "Bálinttálcák" nem repednek el, sőt a fa évgyűrűit is megmutatva, elővarázsolják annak a fának a titkait, amelyikből készítették őket.

Ott zúg a tavaszi szél a cirádás vonalakon, ott sugárzik a nap a vörös és sárga erezésen, és az elmúlás futó szomorúsága is kiolvasható a tálcák színeiből. Jó simogatni, melegengetni kezünket télen is e kecses formákon.

A fa tele van zenével. A levelek sutogó zizegése, a rövid gallyak üveg-hangjai, vagy az ágak mély tónusú orgonahangja, szétárad a fa lelkében és betölti szobánkat, szívünket a zene.

Ezerkarú, óriás karmesterek integetnek felénk az erdő felől, mert a "Bálinttálcákkal" az erdő is beköltözik otthonunkba, behozva a madárdalt, a zenét, a verset, a természetesség minden szép adományát. Előtűnk van az Ember, fatálcákkal, a "Bálinttálcákkal", és az évgyűrűk vonaljai között ott bujkál már a vers is...

ND

POÓR BÁLINT

NÁDSÍPSZÓLÓ

versek

Budapest
1994

Megjelent Poór Bálint : Nádsípszóló c. első
verskötete.

Megrendelhető a szerkesztőség címén. Ára: 120 Ft.
Poór Bálint kiváló iparművész, nyers fából készített tálkái
természetes szépséget, melegséget hordoznak.
A tálkák megrendelhetők a szerkesztőség címén.
Ára : kisméretű 150 Ft. , közepes méretű 250 Ft. , nagymé-
retű 350 Ft.

Poór Bálint

Vallomás

Életem értelme
lelkem biztatója
akár a napcsóva
rózsa tiszta tóba
testemnek óvója
vágyam gyóntatója
kezem a verset is
csak szívedhez rója
hang és csupa sejtés
– nem jöhet felejtés –
idő-egybecsengés
vízen ezüstpengés
sejtés-léted csodálatos
mert sohasem mindennapos
ahogy reményt osztasz nekem
Te lehetsz az üdvösségem
az életnek hálás vagyok
hogy szemedben ragyoghatok
esztelen elzengő nyárba
te vagy az egyetlen hárfa
ahogy tested kicsi formás
lelked lett a legszebb forrás
áss a mélybe taníts élni
szép szerelemben remélni

Álomrabló

A Művészetbarátok Egyesülete eddig alig ismert verselő kötetét adja az olvasó kezébe. Kardos M. Zsöte neve inkább a pedagógiai és pszichológiai kérdéskörökben került ez ideig szóba. Környezetében – a Főti Gyermekvárosban – is kevesen tudták, hogy néhány éve már kötetbe rendezték verseit, de a megjelentetésre vállalkozó kiadó időközben eladósodott, így írásainak kiadása meghiúsult. Az egyesület – összefogva a Bíró Family Kft.-vel (ahol elsősorban nyomdai munkákat végeznek, és igazgatója, Bíró Endre az egyesület tagja) – Álomrabló címmel megjelentette Kardos M. Zsöte verseit, mely a költő elmúlt három évtizedének terméséből ad válogatást.

A szerző azt vallja, hogy számára írónak lenni „a létezés egyetlen lehetséges formája. Minden, amit megélt: vonzás és taszítás, gyönyör és fájdalom, hit és kétségbeesés, verssorok rögzítésére készítette.

A szerző városlakó, hordozza a XX. századi Európa emberének minden vívódását, félelmét, a rohanó élet zaklatottságát, az elmagányosodás és a valahova tartozás vágyának keserveit. Verseiben rácsodálkozik a fűre, a fára, a simogató napsütésre, a nyugalmat árasztó csöndre. A szerény, törékeny, halk szavú, magába zárkozó Kardos M. Zsöte verseit csak az utóbbi években ismerhette meg – folyóiratok, napilapok hasábjain – az irodalmat kedvelő közönség.

Egymásra találásuk Osváth Miklós festőművésszel mindkettőjük életét, emberi és művészi kiteljesülését új élményekkel gazdagította. Ezt példázza a könyv borítóján és belső oldalain megjelenő színes Osváth-akvarellek hangulata és a közös „barangolások” során született versek szelleme.

A 124 oldal terjedelmű kötet példás gyorsasággal (két hónap alatt) látott napvilágot, melynek mértékletesen szigorú lektora Baranyi Ferenc költő volt.

Geröly Tibor

Kardos M. Zsöte

Álomrabló

Milyen gyorsan kopik az idő.
Az alázat évei mellett,
nem mérhető a pótolhatatlan.
Érintő eszmélet sárga füstje
fojtogat hivatlanul,
kicsorbult törre bárgyult büszkeség
oldalag faragott köveken
macskanyávgás ágyam alá.
Nap vonszolja igazság-szörny
árnysekerét házfalakon,
ritmustalan dübörgő
két mellem között.
Kincseket kapartam
föld akadt körmöm alá,
asszony arcra szőtt fészekaljban maradt.
Holnap égre lököm a holdat,
hogy világgá takarja a szégyent,
nem nőtt virág, csak szirmok
vakultak csöndben.
Kéregető hitem elvitte az álmat
óriást dagasztani a semmiből.

Tavaszi zápor

Kiadós tavaszi zápor öntözte meg a kis vasútállomás mögött a legelőt, a szőlőskertet, s a kiskerttulajdonosok friss vetéseit. A kis vasútállomást meg a falu házait megtisztította a télen ráakódott piszoktól. Az úttest mellett a rügyezni akaró fák felüldülve hajladoznak.

Előbb jobbról, Nánás felől robog be egy 324-es mozdony vontatta szerelvény, hogy megtegye naponta szokásos útját Bőszörményen át Debrecenig. Rengeteg az utas. Két katona is leszáll. A kövérkés zászlós, a sovány őrmester. Megindulnak gyalog az úttesten a falu felé, mert a járdán nem lehet járni a sártól. Kinek is van kedve lemenni a járdára, amikor azon úgy hömpölyög a víz, mintha az lenne az árok. A két katona elkeveredik a tömegben. Most meg Debrecen felől fűtyöl be a vonat. Hozza vissza a piacosokat meg az ingázókat... Magasabb rangú tisztek keverednek a tömegbe, ám a kijáratnál szétválnak, s a közelben várakozó hintóhoz mennek. Felszállnak, megindulnak.

Jókorát haladtak gyalog a nánási utasok meg a két katona. A hintó nemsokára utoléri őket, s bizony senkinek nem esik jól, ha ebben a locspocsos időben összefröcsköl a hintó a vágtató hintó kereke meg a lovak patái. Kíméletlenül összefröcsköl az úttest szélére húzódó embereket. A kövérkés zászlós magában káromkodik, miközben letörli az esővízes sarat zubbonyáról. A sovány kissé távolabb állt, neki kevesebb sár jutott.

– Szakadt vóna az anyádba a fejed! – kiált mérgelődve, eltorzult arccal a kövérkés zászlós. – Na nézd mán, komám – mutat a zubbonyán éktelenkedő nagy sárfoltra –, ezek mán új tisztek, süsd meg. Ezek mán nem elvtársak, hanem urak. Ezeket ezentúl urazni kell: hadnagy úr meg főhadnagy úr jár ki nekik. Bezzeg Vincze százados elvtárs, az volt csak az igaz katona és ember. Tudod, a Szabadság téren lakik, a Tanács mellett. Vagyis most mán a Kossuth téren, a Polgármesteri Hivatal mellett. Vincze százados elvtárs rászolgált a rangjára. És mennyi kitüntetés volt, barátom! Vagy négy éve, a szeptemberi parádén annyi díszszalag meg érme lógott a zubbonyán, hogy a ruhaanyag nem látsozott tőlük.

– Vincze százados elvtársat én is jól ismertem. Négy éve nyugdíjba került.

– Sajnos, nyugdíjba. Az ilyen embernek nem volna szabad megöregedni. Olyat is megtett Vincze elvtárs, hogy ha kiment hintóval az állomásra, esős időben megvárta a gyalogosokat, amíg le tudnak menni a járdára, nehogy lefröcskölje őket. Amikor meg estefelé visszafelé jött, olyankor azt is megtette, hogy némelyik utast felültette maga mellé.

– Ezt én is bizonyíthatom bárki előtt – jut végre szóhoz a sovány őrmester. – Büszke lehet századosi rangjára, nem ingyen adták neki.

– Na, most szólj hozzá: ezek meg csak hadnagy, főhadnagy urak, mégsem lehet úgy becsülni őket, mint Vincze elvtársat... De olyan esetről is tudok, hogy a százados elvtárs nemcsak felvette az utast a hintóra, de ráadásul haza is vitte.

– Tudok én is egy ilyen esetet – így a sovány –, a TSZ-elnököt, Patkós elvtársat is hazavitte.

– Bizony ám. De olyanról is tudok, hogy az illetőt nem a lakására, hanem a saját lakására vitte az ilyen cudar időben.

– Igen? Nemes gesztus. Csupa szív Vincze százados elvtárs.

– Az ilyen ronda, esős időben még egy jó citromos teát is főzött, nehogy megfázzon az illető!

– De úgy tudom, saját termésű bora is volt, és azt is öntött a teájába.

– Hát önthetett, de udvarias is volt, és előbb megkérdezte, mit szabad önteni a jó forró teába: rumot vagy bort.

– Na igen. Így igaz.

Beszélgetés közben, végre alaposan lecsillapodva beértek a főtérrre.

– De még az is megtörtént, öregem, hogy ha az időjárás annyira rossz volt, meg a helyzet is úgy kívánta, Vincze százados az illetőt a saját meleg ágyába is befektette.

– Csodálatosan emberszerető volt, nem olyan szarjankó, mint ezek a főhadnagy meg hadnagy urak. No de várj csak, komám! Várj csak, komám! Azt mondod, a saját ágyába? Ez már egy kicsit túlzás. Ezt már nem hiszem... Velel már megtörtént?

– Hát... énvelem ugyan nem történt meg, de ha hiszed, ha nem, a húgommal már igen!

Hinora Márta

Az én falum

Nem itt születtem.
Mégis húz, vonz,
idegszálam minden
ízében ott van,
kitéphetetlen.

Látom a kanyargó utakat,
a lankás dombokat,
a cserjéket, a fenyvest,
a fasort, a patakot,
a drága kis házat,
a réten a birkanyáját
kint állva, a harmatos
fűvön moccanatlan várva,
mikor csendül fel
a csendben,
az ordító csendben
a távoli kolomp.

Gondolatban mindig
ott vagyok.
Nézem a felhőket,
áldást intve küldöm őket,
hogy minden kis fűszál
zöldebb legyen
nekem.
Neked.

Ki áll őrt?

Ki áll őrt az ajtód előtt?
Ha éji csendben ajtódra tör
a sátáni szörny éles kardja,
a mindennap bűn lovagja:
szabadon is tette készen,
rabolni, ölni merészen;
gensztermódra,
betyármódra.

Ki áll őrt a fejed körül?
Ha gyenge tested is elterül
a bűnlovag karmaiban,
megtett kegyetlen haragban,
vagyonod mind letaposva,
gyakorolt kínokat adva;
gensztermódra,
betyármódra.

Ki áll őrt, lelked keresve?
Ha nincs biztonság az egekbe,
s a földön hogy is lehet élni,
bűnösökről, bűnről beszélni,
ha fegyverek felugatnak,
kutyák meg csak felzokognak:
gensztertettre,
betyármódra?!

Farkas Oszkár

Hazám

Állok talpnyi földemen
e szakadásig nehéz ég alatt,
árnyékom: keresztfa, tilalomfa.
Nyomom is magam őrzöm.

Mit ér az élet?

Mit ér szívedben a bánat keresztje,
ha nincsen, aki igazán szeretne?
Mit ér neked a gyöngyvirágos rét,
ha kihál szádon az igaz beszéd?
Mit ér a szíved hűtlen szerelme,
ha nincs, aki magához ölelne?
Mit ér a forró csók hidegült szádon,
ha már sehol nem találom?
Mit ér a szerelmed, ha elfásult hűsége,
cskú szavad is elszáll a semmibe?
Mit ér az életed árva magánya,
ha nem kerül boldog otthonába?
Mit ér, ha fellobban szíved lángja,
ha nincs, aki tüzét táplálja?
Mit ér szívedben, ha elmúlt a nyár,
ha hű társat sehol nem talál?
Mit ér, aki szerelmet nem szeret,
a jövője is örökre elveszett?
Mit ér az élet szomorúfűz-ága,
ha börtönbe vagy bezárva?
Mit ér a szerelmed, ha elfolyik folyója,
ha elsüllyed rajta életed hajója?
Mit ér hazug szavad, ha nincs igaz beszéd,
ha nem találja meg igazi kedvesét?
Mit ér a rang, ha nincs semmi értéke,
vagy a gazdagság, ha nincs akivel élje?
Mit ér az élet fájdalmas keresztje,
ha nincs, akit hűen szeretne?
Mit ér a közöny és alázat, ha ember
emberséget nem találhat?
Mit ér a hit a hitszegőnek,
ha ártatlan embereket ölnek?
Mit ér, ha villám tüze rak fészket,
hol a szerelem lángjai elégnék?
Mit ér, ha életed hajója elmerül,
ha bezárva élsz egyedül?
Mit ér, ha szívedben nincs remény,
ha társtalan vagy, koldusszegény?
Mit ér, ha tükörben nézed magad,
ha szívedben semmi jó nem marad?
Mit ér, ha senki nem szeret,
ha nyárban is telet emlegetsz?
Mit ér életed, ha nem zengi az imát,
szavad is csak a pusztába kiált?
Mit ér, ha szívedben nincs béke,
csak elcsépett szavak zengése?
Mit ér, ha kárba vész a munka,
ha szelíd szavad is goromba?
Mit ér a magad gonoszsága,
ha nincs orvossága?
Mit ér a vers és zene szeretete,
ha nincsen, aki éljen vele?

1993. december

TAKARÉKSZÖVETKEZET
A VIDÉK BANKJA

Az éjszakának vége

Borbély Teréziának

Több mint negyven éve ragozom az életet a városok falai között. Itt gubbaszt a falakon minden reggel. Mikor öntudatlanságom összekevert képei eltűnnek az aszfalt repedéseiben, kibámulok a második emeleti ablakon, és feljön hozzám minden zaj. Az élet dadogó hajnali ébredése. A buszokra várók jól ismert bosszankodásai. Vajon ők tudják-e, hogy a zajok valamelyik emeleten találkoznak?

Itt láttam meg őt is először. A szokott helyemen álltam. Ahogy befordult a sarkon, rögtön tudtam, hogy én látom csupán áttetsző fátyolba burkolt, zilált rohanását. Falhoz simulva bújít kapualjakba. Rejtőzködött drót-idegek mögé, ijedten kuporgott lámpaoszlopok tövében. Hozzáérték, hűrként pattant, sikoltása összenőtt a hajnali zűrzavarral. Ahogy futott, mindkét melle szabadon maradt. Utána akartam rohanni, de eltűnt a csönd forgatagában.

Azóta itt állok. Ő nem jön. Pedig a gyárak hívó hangja itt minden agyba fészket rakott. Tudom, most nem rántaná el tőlem a semmi világvégi sodrása. Hajnali négy. Az első munkás. Neve: Nagy István. Kora: negyvenöt év. A szem legalább hatvan. Felesége van és négy gyereke. Faluról jár be dolgozni. A vonat indul három huszszor, befut négy előtt öt perccel. Öt óra előtt érkezik meg a túlsó sarok felől Sas György, harminckilenc éves raktáros, Bódi Mária, huszonnégy éves titkárnő és Pintér János, negyvenéves technikus. Van egy lámpája. Albérletének dísz. Ha bekapcsolja, a hő elkezd mozgatni az ernyőt, s aranyhalak úszkálnak a fényben. Idegeneket hív fel magához, hogy gyönyörködjenek a lámpájában.

Az éjjel meglátogatott. Azt mondta, szeret, és több mosolyt akar látni az arcomon. Megsimogatta kezem, és játszani hívott. Szobám végtelen térré tágult, s labdázunk kék csillagokkal. Megkérdeztem, hogy hívják. Azt válaszolta, ő a Nap, a vizek, az erdők lánya, meg a rété, ahol labdázunk. Ha holnap is eljön, megcsókolom.

Nap nő a héthez. Teszi, ami a dolga. Az idő nem tehet arról, hogy ő nem jön. Holnap szombat.

Az éjjel üzent nekem. Éjfél volt. Világosság támadt a szobámban. Felültem. Valaki Chopint játszott. Talán az éjjeliszekevény lehetett. Megrendült fölöttem a mennyezet, ő a Göncöl egyik csillagán ült, a legfényesebben, és énekelt. A szeme üzent, nem tud jönni. Nem engedik. Mikor meg akartam kérdezni, hogy kik és miért nem, görcsöt kaptam, és a párnára zuhantam.

Légy fegyelmezett! – intettem magam. De lopakodó lépéseim alatt megrezzennek a kék, zöld, fehér, ezüstös álmoképek. Szól a száj: ne remélj! És a semmin ülő szív: megkeresheted...

Újra éjfél. Indulok. Megkeresem szerelmem mezőjét, az álmobélt, ahol labdázunk a csillagokkal. Felmegyek a kilencvenedik emeletre. Onnan már elérhetem.

Szálllok. Hulljon a múlt hajómból, nehéz teher. Térj vissza az ürről át, robbantsd szét a városok tompa moráját, a völgyek nagy, kerek, semmitmondó csöndjét. Csak a sasok jöjjenek velem!

Az idő kezdete óta vagyok úton. Anikó azon az éjjelen született, amikor elindultam. Látom a születésnap tortát az asztalon. Rajta négy gyertya. Most fújta el.

Halhatatlan vagyok. Tegnap temették Anikót. Elvitte az öregség. Látom a gyertyákat a sírján. Négy parányi láng az éjszakában.

Köszönöm, jól vagyok. Felhő magasabban száll társainál. Nem zavarnak a szelek, viharok. Látom magam alatt a kontinenseket. Az egész Földet. Látom a városokat, falvakat, a pusztákat, a réteket. És látom a temetőket is. Hangjuk, a rettenetes, nem ér el hozzám.

Nem reszket már a kezem az emberi dolgoktól. Az ő nevét is remegés nélkül mondja ki a szám.

Leszállok a sírok aljára, ott kereslek. Létezned kell, a mindenség parányaként. Halandók sírjai között járok és a fellegek között. A csönd halvány párájában kereslek téged.

Akarom, és megszűnik a jobbra, balra, lent és fent. Csak végtelen üresség marad és egy távoli csillag, melyen ő ült egy régi éjszakán.

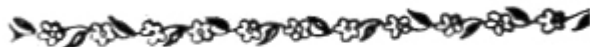
Megérkeztem. Az ő hajának illata fon itt be mindent. Kedvesem teste ez a föld. Az ő tavasza az ébredő tavasz. Az ő virágzása lesz minden virágzás.

Magányos fa állt a rét szélén, ahol Temiklasz, a fáradt, öregedő pásztor legeltette nyáját. Egy kora tavaszi reggelen is a tölgy koronája alatt ült a pásztor. Furulyázgatót, és a szél suttogását hallgatta a falevelek között. Mikor a nap delelőre ért, a fény hatalmas özőnében Temiklasz megértette a tölgy dalát. Őt hívta, lágy hangon. Felugrott, átölelte a durva törzset. Ekkor a kéreg alól így szólt egy halk női hang:

– Temiklasz, mit teszel? Nem az én fát szeretted te, hanem engemet. Szabadíts ki kéregbörtönömből!

Temiklasz, mint akit isteni düh öntött el, a fűben heverő fejszéjét belevágta a fába. A kéreg felhasadt, s vérrel áztatott tincsekkel egy meztelen erdei sellő hullott a pásztor lábai elé.

Több mint negyven éve ragozom az életet a városok falai között. Nem megyek többé soha sehová. Holnap hajnalban mégis nekivágok az utolsó útnak. Keresni szebb álmokat.

Baráti Molnár Lóránt

Igéző

Télvégi, sápadt fény, kéklő pára száll...
(Hová tűnt, hová régi-régi nyaram?)
A csönd sötét hálóként az égre feszül,
és ragyog a hajnal – a színarany...

Dércsípte kőkény, som vére, almák pirosa
hull majd, egyre hull a közömbös földre:
azt a gyermeket, sihedert, ki bennem él,
megigézik – már mindörökre.

Imádság

Uram, nézd a sárba esettet,
légy irgalmas a nyomorult féreghez.

Kiben higgy, ha
senkid sincsen?
Ha ember nincs,
kell az Isten.

Uram, tiz körömmel túrom a mocskot,
mégis sokáig készül a sírom.

Mindenkiben megbottlottam,
senkiben se kapaszkodtam,
így hát magamra maradtam,
magamtól már nem futhattam.

Nincs, ki szalmaszálam lenne,
nincs, ki zombékom lehetne,
nincs, ki fény felé vezetne,
bárha új rabságba vetne.

Vágjátok földhöz glóriátokat,
csörögjön, mint a koldus pléhtányérja.

Mit ér neked,
ha fennmarad neved,
s a halhatatlanságra
rámegy életed?

Uram, szánd meg a férget:
ember volt valamikor.

Mikor megtapostak,
kifordult a lelked,
hogya semmi sincsen,
nincs miért perelned.

Péter Eta

Anyám

Vággyal teremteni a semmiből valamit
ANYÁM

nélküled nincs föld
nélküled nincs nyelv
kiszáradtak kútjaink,
hegyek omlanak össze –
tűzzel, jéggel, árral szembeszállva,
a hétköznapi zürzavarában őrizve:
KÖSZÖNTLEK
boldogtalan boldogság
Te, földi tisztaság

Költő a keresztúton

Ködben osonok el, hogy ne lássam a bimbó-hajnal.
A szívemre égett bánat lepattog, mint a zománc,
és hiába kiabál rám a múlt,
arcomon a ránc hiába mélyül,
éleklek az utolsó dalt, pengetve lantomat,
ezt a valószínűtlen, esetlen fatákolmányt,
amit magamnak húroztam föl idegszálaimmal,
szívemet fogadtam dobosnak,
s játszott a kínzenekar, hogy belesajdult a lélek tulipánja,
hogy vérezni kezdtek bennem a hajnalok,
hogy feketébbek lettek bennem az éjszakák,
hogy zordabbak lettek bennem a telek
és hagytam, hogy bánataim végigkísérjenek
ezen a százszor megszenvedett lélekgolgotán,
és már Jézust is kezdtem szeretni,
megérttem értelmetlen halálát,
mert én mondom nektek,
hogy minden egyszerű elmúlásnál
szebb még az értelmetlen halál is,
mert az értelmetlenségben már ott lapul az értelem magja.

Ha ott lettem volna akkor, Jézusom!
Veled vittem volna a keresztet,
fele korbácsütést vállaltam volna Érted.
Nem a dicsőség babérkoszorújáért.
Nem az időbekövélt maradásért.
Nem a mannával áldott mennyért.
Nem a tudás örök hatalmáért.
Hanem az emberért, a lélek nyugalmaért,
a bimbó-hajnal arany kosaráért.

Most szerelmem sétál kék-égbolt-ruhában;
illatos fűkötény takarja ágyéka selymét;
párából kötött gyöngyös tüllkabát fedi el a vágy dombjait,
völgyeit a megkívánt életzokogásnak.

Én nem azért osonok el, hogy ne lássalak Téged,
ki a számra perzselted a tavasz lázait,
nyelvemre csobogtad a patakok habos vizét,
szemembe szőtted a rét margarétás szőnyegét;
mellem szikláin már ott ragyog a szerelem bimbó-hajnala
fölgöngyözőve égboltragyogású üveg!haromatokkal...

Én nem azért osonok tejruhába hajnalon, hogy ne lássalak,
én magam akarok köddé válni –
Szívemre égett csillagsebekkel menekülve üzött vadként
bele a semmibe, bele a nagy elérhetetlen megváltásba,
bele az égboltsuhanásba,
a lélektűzben égő megsemmisülés felé.
Hagyd, hogy most még kötényedbe csurgassam
könnyeimet.

Melegítsd fel arcomat mosolyoddal!
Tarisznyázd föl szívemet reménnyel!
Aztán indulok a mérhetetlenség valószínűtlen tornyai felé.

Köszöntelek

Köszöntelek Téged... virággal,
tűskés vesszőkkel, pálmaággal.
Kenyerrel, sóval,
nászággal, koporsóval.
Borostyánt s babérkoszorúkat
ha kell, hát fonhatok fejed köré.
Dicshimnusz is zenghetek,
elsírhatok siratót is feletted, ember,
de fejet, azt nem hajthatok,
csak... **AZ ISTEN SZÍNE ELŐTT!**

A kötet megrendelhető: 1055 Bp. Veres P.u. 30.
Tel: 117-8919

Figyelem! Fizessen elő a LANTRA! Egy évre, postaköltséggel együtt mindössze 200 Ft. Az előfizetési díjat, postautalványon, a szerkesztőség címére kell elküldeni. Lapunk nem nyereséges kiadvány, ezért a közölt művekért szerzői jogdíjat nem fizetünk. Kéziratokat nem őrizünk meg és nem küldünk vissza!

LANTRA

A TINÓDI KLUB

IRODALMI FOLYÓIRATA

Főszerkesztő: Németh Dezső

Szerkesztők: Bornemisza Attila
Ihász-Kovács Éva

Olvasószerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség: 1211 Budapest
Ady Endre út 5. III/10.
Tel./fax: 2 777 196

Kiadja a Tinódi Klub
Felelős kiadó: Németh Dezső
BY-WORK

KIADÓ ÉS NYOMDA
1029 Budapest, Géza fejedelem utca 45.
Telefon/Fax: 176-9164
Szedés-tördelés a Tinódi Klub munkája.

ISSN 0865-8633

Kulimár János

Táj több dimenzióban

Még nem csillog smaragdzöld
színből a surranó tiszta víz.
Hajnali köd száll alá a tavakig,
s a roppant csendből terem az új íz.

Már nem szikrázik a porhó,
eke nyomán bomlik a fekete márvány.
Gyantaillatú fenyvesek között
avar alól ébred a tavaszi „járvány”.

Turista indul, hátán otthona:
vágyom én is, hogy vele legyek,
hogy láthassam, amint szép időben
kirajzolódnak a zempléni hegyek.

Évszázadok küzdelme tengernyi
vést és kalandot sodort e tájra.
Talán csak Cselebi, a török utazó
emlékezne mégis valami illanó bájra.

Fönről nadrágszíj a kanyargó Tisza,
partjára piros tetős falvak sora fér,
hová a turista késő este
sok ezernyi szép emlékekkel tér.

TAKARÉKSZÖVETKEZET
A VIDEK BANKJA